

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΕΟΡΤΑΣΙΜΟΣ καὶ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΤΗ ΙΖ' (17)ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τό, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰγινήτων, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως, ὑμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἔκλαμπρον, ὑμεῖς ποιμένα καλὸν καὶ σκιρτῶντες ἐν πνεύματι, Θεῷ δῶμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι, ἄμφωπλουτήσαι λαμπράν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τοῦτον, θεῖοις ἐγκωμίοις καταστέψωμεν. (Δίς)

Ἐφης Παγκρατίῳ ἱερεῖ, πτώσιν ἐκ χειρῶν Θεοῦ Ἄρτου, ἱεουργοῦντί ποτε, σφόδρα νοθετῶν αὐτὸν θεῖοις προσέχειν καλῶς· ὁ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε, πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι, ἀνακαλύψεως, χάριν ἀρετῶν σου ἐνθέων· ὅθεν καὶ τοῦ Πνεύματος ὄντως, σκευθὸς σε ἠγήσατο θεόπνευστε. (Δίς)

Ὅτε σου τὸ πνεῦμα τόσεπτόν, ἄμεμπτον τῷ κτίστη ἀπέδως, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τότε σου τὸ ἅγιον σκῆνος κατέλιπες, ἐπὶ γῆς θαυματόβρυτον· καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ, θαυμαστῶς ἀπόκειται, τῷ θεοσέπτῳ Ναῶ, αἰὶ πολιτῶν προστατεύον, τούτων ἐκπληροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πᾶσιν ὦ πανθαύμαστε.

Ἦφθης ἡγουμένῳ Δανιήλ, ὀφθαλμοφανῶς ἐν τεμένει, ἐκτὸς σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελῶν αὐτοῦ, τὸν δισταγμὸν τῆς ψυχῆς· αὐτοψεῖ γὰρ ἐώρακε, θυτῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἰστάμενον, καὶ διακόνων λαμπρῶν, οἷα λειτουργούντων σοι μάκαρ, ὡς ἀρχιερεῖ ἐν τῷ βίῳ, θεοπρεπεστάτῳ Διονύσιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν Ευαγγελίῳ ἀκούσας λέγοντος· Ἐν τούτῳ γίνονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε· ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις, εὐκαίρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δόκιμος, ἀγιώτατε Πάτερ· τὸν γὰρ πικρῷ θανάτῳ τοῦ βίου στερήσαντα, Κωνσταντίνόν σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις ὑπεδέξω γλυκύθυμε, θυμοῦ διωκόντων τὸν δε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας καὶ ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας· ἔργον ὄντως παράδοξον, καὶ ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθεε, τοῖς πέρασι πολυθρύλητον, καὶ ψυχῆς γενναίας καὶ φιλοθέου ἀντάξιον· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, Ἱεράρχα πανεύφημε, ἐκτενῶς ἰκέτευε, εἰρήνην πλουσίαν δωρηθῆναι τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτελούσῃ, τὴν λαμπρὰν καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Προεόρτιον Ἦχος ὁ αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνὰς γὰρ ἤκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν· Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ τῷ Βασιλεῖ προσάξατε, σμύρναν, ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός, ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός;

Εἵσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα (Κεφ. 10, 7 & 3, 13-16 & ἐκλογὴ)

Μνήμη δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, καὶ ἐλόγια Κυρίου ἐπὶ κεφαλῇν αὐτοῦ.
Μακάριος ἄνθρωπος ὃς ἐρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεῦσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς, τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτίσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, ἐγνωστὸς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν· ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἔρω, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμάς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἔξοδοί μοι ἔξοδοι ζωῆς καὶ

ἐτοιμᾶζεται θέλησις παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προΐεμαι
 ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων, ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ
 γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ
 φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς· Ἐγὼ τοῦς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες
 ἐρῆσουσι χάριν καὶ δόξαν, νοήσατε τὸν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ
 ἀπάδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν· Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ
 ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα
 δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ, μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ
 στόματός μου· Οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ στραγγαλιῶδες, πάντα ἐθέα
 ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς ἐρίσκουσι γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ,
 ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσθε πνεύματος·

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα·
(κεφ. 10, 31-32 & 11, 1-12)

Στόμα δικαίου ἀποστᾶζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται, χεῖλη ἀνδρῶν
 δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται, ζυγοὶ δόλιοι
 βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στήθιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ· Οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ
 ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία, στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν, τελειότης ἐθέων
 ὁδηγήσει αὐτοῦς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτοῦς, οὐκ
 ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου·
 Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος
 ἀσεβῶν ἀπώλεια· Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει
 ἀδικία· Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύσεται αὐτοῦς, τῆ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται
 παράνομοι· Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὄλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα
 τῶν ἀσεβῶν ὄλυται· Δίκαιος ἐκθύρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ παραδίδοται ὁ
 ἀσεβής, ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, ἀΐθησις δὲ δικαίων ἐὺοδος· Ἐν
 ἀγαθοῖς δικαίων κατῶρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· Ἐν
 εὐλογίᾳ ἐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται·
 Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἠσυχίαν ἄγει·

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα·
(κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσει, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ
 πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις
 ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· ἐὺάρεστος θεῶ γενόμενος

ἤγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξι
σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος
ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον,
τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ
ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ
νόησαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τοῦ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ψάλλομεν Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου, ἔξω ἐγένου
θεόληπτε, καὶ ἀπλέτω πόθῳ, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ
ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται· διὸ ἐρημικῶς τὸν βίον ἄγειν
ἠρέτισας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀσώματος πολιτεύεσθαι· ἡμῖν δὲ ἀστήρ νεοφανῆς
τυγχάνεις, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων, καὶ ψυχὰς τῶν πιστῶς σε
ὑμνούντων, φωτίζων ἐν πνεύματι ἀξιῶμνητε.

Ἦχος β'

Ἄρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα, εὐσεβῶς σοῦ ἐδέετο· ἦς τῆς δεήσεως
ἐπακούσας, σαφῶς ἐν ὁράματι, ὑπέσχου τὰκαταθύμια, εὐελπιν ἐργασάμενος·
διὸ περιχαρῆς γενομένη, καὶ συλλαβοῦσα ταχύ, ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφεσιν, ἐν
χάριτι τέτοκεν· ὅθεν εὐχαρίστως ἀνύμνησε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν,
παρρησίᾳ ἐκήρυξεν, ἱεράρχα παμμακάριστε.

Ἦχος γ'

Πάθει αποπληξίας ποτέ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰκείων σου Ὅσιε, περιπεσοῦσα
δεινῷ, δί' οὐ ἄλαλος μείνασα, ἡμίθανῆς καὶ ἀκίνητος, τῇ μόνη ἀφῆ τοῦ τιμίου
δακτύλου, ἐκ τῆς ἁγίας σου σοροῦ, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν
νεναρκωμένων μελῶν, τὴν λαλιὰν αὐτίκα, ὦ τοῦ θαύματος! σὺν τῇ τελείᾳ ῥώσει
ἀνέλαβε· καὶ τὸθαῦμα κηρύξασα, τὸν σὲ μεγαλύναντα Κύριον ἐμεγάλυνεν· ὃν
ἐκτενῶς ἰκέτευε, θαυματουργὲ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων, καὶ
εὐφημούντων, τὰ ἀξιάγαστά σου θαυματουργήματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρῶρειαν ἀνενεχθεῖς, πολλῶν ἠξιώθης παρὰ Θεοῦ χαρισμάτων,
Πάτερ Ὅσιε· ἀνθ' ὧν καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνηκυῖαν, ἀφορισμῷ δεσμευθεῖσαν

άλύτῳ, προσευχῆ ἔκτενεῖ σου διέλυσας, καὶ τὸπτῶμα κατέλυσας. Θράσος ἀλιέων δυσπίστων, παραδόξου ἄγρας κατεύναςας θαύματι· ποταμοῦ ροῦν κατέστειλας, καὶ ἀβρόχως διώδευσας· ὑετὸς καθ' ὁδὸν ἐπανελθὼν, οὐδαμῶς τὴν ἐσθῆτά σου ἴκμασε· τὸδιά λήθης πρεσβυτέρου παράπτωμα, νοθετικῶς ἀπεκάλυψας. Πολλά σου τὰ ἐν βίῳ τεράστια, πυκνὰ τὰ μετὰ θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε θαυματοφόρε Διονύσιε, μὴ διαλίπης δυσωπῶν, τὸν εὐδιάλλακτον Θεόν, ἐκ δεξιῶν παραστήσαι, τοὺς εἰλικρινῶς εὐφημοῦντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Μὴ στύγναζε Ἴωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὄψει γὰρ τὸτικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσει, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς μνηστήρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Χαίρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Εἰς τὸν Σ τ ἰ χ ο ν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ἄνθος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστήσαν εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνόους, ταῖς διανοίαις πιστῶν, ὁ κλεινὸς Πατέρων Διονύσιος. Πηγή τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε, πέλαγος θεῖον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον.

Ἐκκλησίας δέ, ὁ φωστήρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φαῖνον τὸ ἄδυτον, τοῖς πέρασι σήμερον, ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἦν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν, Χριστόν τὸν Σωτῆρα, τὸν δοξάζοντα τοὺς τοῦτον, θερμῶς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ἔστερξας συμπαθῶς σπλαγχνισθεῖς, τὸν μαιφόνον σου ὁμαίμονος δέξασθαι· καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας, μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχοῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυσας, χειρῶν ἐκρυσόμενος, τῶν ζητούντων τὸν ἄνθρωπον, δεινῶς σπαράξαι, ἀπηγῆ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῆματι, ᾧ κατώκεις πανόλβιε· τοῦτο δὲ ὄλον ἔπραξας πληρῶσαι βουλόμενος, τὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότη, κακοποιοῦντας κελεύοντος, φιλεῖν ὀλοψύχως, καὶ πολλὴν ἀμνησικάκοις, χάριν παρέχοντος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Στροφάδων φρουρός, καὶ μοναζόντων τῶν ἐκεῖ ὁ παράκλητος, διώκτης τῶν πολεμίων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν, κατὰ τῶν ὀσίων τὰ ὀρμήματα,

ζητούντων ἐκάστοτε, ἐξαρπάσαι σπαράξαι τε, ἀναχαιτίζων, κραταιᾷ ἀντιλήψει σου, καὶ προπύργιον τῆς Μονῆς ἐνδεικνύμενος· ὄντως ἀκαταμάχητος, καὶ στῦλος καὶ στήριγμα, τῶν ἱερῶς ἀσκουμένων, ὑπογραμμός τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων, Διονύσιε διό σε, νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν προπατόρων τάς ἀρετάς, ἐμιμήσω κατ' ἴχνος θεσπέσιε· Ἀβραὰμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἄκακον, καὶ Ἰωβ τὸ ἄμεμπτον, Μωϋσέως τὸ ἄπλαστον, καὶ Δαυῖδ βασιλέως τὸ πρᾶον, τὸ συμπαθές καὶ φιλόστοργον. Διὸ Χριστός, καὶ ζῶντα καὶ μεταστάντα σε, θεοσημεΐαις καὶ τέρασιν, ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέθετο. Ἐν ἧ ἔστῶτες, ψαλμικῶς βοῶμέν σοι· τὴν πόλιν σου τὴν ἐνεγκαμένην, καὶ πᾶσαν ἄλλοδαπὴν Ὁρθοδόξων, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβεΐαις, Ἄγιε διαφύλαττε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Ἐπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σέ, γεννήσαι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισσόκλεον δῶρον προσκομίσατε· Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε· πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντουργέτην.

Νῦν ἀπολύεις..., τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, τὸν φρουρὸν Μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας, σῶζε καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον·

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαίρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγάπης τῷ δεσμῷ, συνδεθεὶς θεοφόρε, διέλυσας τρανώς, τὴν κακίαν τῆς ἔχθρας· φονέα γὰρ συγγόνου σου, πεφευγότα τῇ σκέπη σου, μὴ εἰδότα σε, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσσασας, ἐπικειμένου θανάτου, καὶ σῶν ἀπέστειλας.

Δόξα. Ὅμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπη ὑπάρχει, ὃ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, ὃς πλησίον τυγχάνει· διόπερ καὶ ἐπλήρωσας, ἐντολὴν θείαν Ὅσιε, καὶ τὸ ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνω, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτίρμων, Θεῷ τ' εὐηρεστήσας.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν Ἄγγελον βουλής, ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν, εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς Ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχθησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ Σπηλαίῳ, ταχὺ ὄν δοξάσομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεὶς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε Πάτερ, θυσία ὄντως γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ. Κλέος ἐχρημάτισας, τῶν Ὁσίων τρισμάκαρ, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἱερέων ἐφάνης· καὶ νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐσεβῶν, ἑορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι Πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὸν σε καὶ ρύστην, καὶ ἰατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν αἰεὶ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα, ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀκρίδων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθόν, μάκαρ ἐκπέμποντα γῆ μεσιτεία σου.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ὁ δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν Υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς Πανάγνου ἄσπορον φορέσαντα ἐν γῆ, σάρκα τὴν

άνθρώπινον, ἵνα ρύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον, αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιῶσαι Γέννησιν Υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνή ποτε ἀφορισμῷ, διελύθη ὑπὸ σοῦ, πιστοῦ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα ἐξ ἧς ἐλήφθη· καὶ πάντες θεαταί, ἔπτηξαν πάνυ σεπτέ, σὺ δ' ὡς ταπεινός, καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονὸς μηδόλως σαφηνίσαι, βιοῦντός σου ἐπετίμησας· ἀλλὰ σὲ χάρις, πηγὴν θαυμάτων, τοῖς πᾶσι μάκαρ ἀνέδειξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν. Προεόρτιον.

Τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τὰ προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀξίως ἅπαντες προὑπαντήσωμεν, ὡς Μάγοι δωροφοροῦντες τὰς ἀρετάς, καὶ ἄδοντες τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης Θεόπαιδος, ἐν Βηθλεὲμ ἄνευ σποραῶς, γεννωμένῳ Θεῷ ἡμῶν, ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Τὸ ἀ' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου·

Ἀντίφωνον Α'

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμῆ με πάθῃ, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου·

Οἱ μισοῦντές Σιών, ἀίσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι·

Δόξα...

Ἄγιω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονᾷδι ἱεροκρυφίως·

Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν·

Προκείμενον

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σῦνεσιν·

Στίχ' Ἀκούσατε τὰ πάντα τὰ ἔθνη·

Πᾶσα πνοή

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην
Ὁ μὴ ἐισερχόμενος διὰ τῆς θύρας...

Ὁ Ν'

Δόξα... ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...
Καὶ νῦν... ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον
Ἦχος πλ' β'

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, καὶ πανηγυρίζει φαιδρῶς, καινὸν
Ἱεράρχην ὀρώσα, ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς ἐῖσαχθέντα, τὸν σεπτὸν Διονύσιον,
ὃς ἀδιαλείπτως πρεσβεῦει ὑπὲρ τῶν πίστει τιμῶντων, τῆν Ἱεράν αὐτοῦ κοίμησιν.

Σώσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... **καὶ οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ
ἔξης.**

Ἦδὴ α'. Ἦχος α'.

Ἦδὴν ἐπινίκιον.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, φωτὶ τῷ θείῳ, λαμπρύνας ἱκανωσον, εὐφημήσαι
μέλλοντος, τὴν θεῖαν μνήμην σου, σαῖς Διονύσιε λιταῖς, Αἰγίνης πρόεδρε.

Ἴδου συνευφραίνονται, τοῖς Ζακυνθίοις, Πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Στροφάδων
ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγίνης λαός· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ, αὐτῶν προστάτου
θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητόρων μὲν, υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων τε, ἀλλ' αὐτὸς
κατέλιπες, ὡς νουνεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφέ, γῆϊνης σχέσεως.

Θεοτοκίον

Οἱ Μάγοι σκοπούμενοι, ἄστρον Περσόθεν, αὐτῷ ἐφεπόμενοι, ταχυδρόμῳ
σπεύδουσιν, εὐρεῖν τὸν Ἄνακτα, ὃν ἐν Σπηλαίῳ σαρκικῶς, τεκεῖν Παρθένος
μολεῖ.

Καταβασία· Χριστὸς γεννᾶται...

Ῥδὴ γ'· Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Λαμπρύνας Πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐτέλεσας, δοχεῖον θεῶν
ἀρετῶν, καταγώγιον Πνεύματος, καὶ ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο, Χριστὸς ὁ Θεὸς
ἡμῶν.

Ἄνεπιστρόφως τρίβον Ὅσιε, τὴν στενήν καὶ λίαν ἐπίπνονον, βαδίσας ἔφθασας
αὐτό, ὄρεκτὸν τὸ ἀκροτατον, καὶ πρὸς πλάτος Παραδείσου, κατοικεῖν
εἰσεληλυθας.

Ὅ τὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέγραπται,
προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθές καὶ ἀκέραιον, σὲ Ποιμένα
προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον.

Θεοτοκίον

Ἵπερνικῆ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταβάσεως
τῆς σῆς, Χριστέ βάθος τὸ ἄπειρον· Θεὸς γὰρ ὢν σάρκα δούλου, ἔρχη νῦν τοῦ
ἐνδυσασθαι.

Καταβασία· Τῷπρὸ τῶν αἰώνων...

Κάθισμα· Ῥχος πλ. δ'· Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀγήρω ποθήσας ὄντως ζώην, καὶ γηϊνῶν τὸν βίον μεμισηκῶς, Ἁγίων
ἐζήλωσας, πολιτείαν τὴν ἔνθεον, ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα, συνέσει διέκρινας, καὶ
σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νοῖ καθυπέταξας· ὄθεν καὶ τὸν ὄλβον, σκυβαλίσας
γονέων, ἀπέβαλες ὄλβιε, Διονύσει Ὅσιε, καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας· σπεύσον
οὔν πρεσβείαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ρύσασθαι, τοὺς
ἐορτάζοντας πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Χαῖρε Θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε Κόρη Καθέδρα βασιλική, Κλίνη
πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε Θάλαμε, Χλαμὺς ἀλουργόχροε,
τιμαλφέστατον Τέμενος, ἀστραπηφόρον Ἄρμα, Λυχνία πολύφωτε· Χαῖρε

Θεοτόκε, δωδεκάτειχε Πόλις, καὶ Πύλη χρυσήλατε, καὶ Παστὰς ἀγλαόμορφε,
ἀγλαόχρυσε Τράπεζα, θεοκόσμητον Σκήνωμα· Χαίρε ἔνδοξε Νύμφη
ἡλιοστάλακτε· Χαίρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

ᾠδὴ δ'. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ἰερεύσας παμμάκαρ ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν ἀναίμακτον θυσίαν
ἀκραιφνῶς· ψυχὴν καθάρας μελέτη συνεχεῖ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς
δουλαγωγῆσας τὰς αἰσθήσεις, ὧφθης οἰκητήριον Πνεύματος.

Ἐπήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θνήξασαν δεσμῷ
ἀφορισμοῦ, εὐχῆ σου ταύτην διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅστ᾽ αὐτὴ μετεποίησεν
ἀθρόως, ὡς ξενοπρεπούς θεωρήματος!

Ῥητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώπτων αἰ φθογγαί, τῆς ἀμνησικάκου σου ψυχῆς τὸ
εὐγενές, ἐγκωμιάσαι· τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγγονον σοι οὐκ ἠμύνω
ἄλλα μᾶλλον, τοῦτον φιλοφρόνως εἰσδέδεξαι.

Θεοτοκίον

Ἐξέστησαν ὀρώσαι Ἀγγέλων στρατιαί, ἄνθρωπον γενόμενον τὸν πάντων
ποιητὴν· ὅς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν Σπηλαίῳ, ὑπὸ Μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ
ἐν φάτνῃ, νήπιον καθάπερ ὀφθήσεται.

Καταβασία· Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί...

ᾠδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν.

Ὡς Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν Ἐρυθρὰν, οὕτω καὶ σὺ διέβης αἰοῖδιμε, ἀβρόχοις ἴχνεσι,
ποταμοῦ ρεῦμα· οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαί σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ ὑετὸς οὐδόλως τετόλμηκε, παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος
σφοδροῦ, καὶ πάντες οἱ παρόντες ἔκθαμβοι, ὀρώντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν
οἰκητῶν αὐτῆς πιστῶν, τρισμάκαρ οὖς φρουρεῖ, δεήσεσι ταῖς σαῖς Διονύσιε.

Θεοτοκίον

Ἀστήρ μηνύει Μάγοις τὸν Κύριον, Σπηλαίῳ νῦν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ
μητρὸς Παρθένου ἀπειράνδρου, οὗ προερατίζομεν, τὴν ἔνσαρκον Γέννησιν.

Καταβασία· Θεὸς ὢν εἰρήνης...

Ῥδὴ ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Βεβαιοῦται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφέ, μύστην εἶναί σε Θεοῦ· πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἶρηκας, τὸν θεῖον Ἄρτον, ἱεουργοῦντί ποτε.

Ῥωμαλέως τὴν ἰσχύν, συμπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῆ, νῦν τρυφὰς ἐν οὐρανοῖς, τὰ ἔπαθλα, τῶν σῶν ἀγώνων, μάκαρ δρεπόμενος.

Ἰκετεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλίπης ἐκτενῶς, Διονύσιε Χριστόν, τὸν Κύριον· σὲ γὰρ προστάτην, πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, τὸν ἀχωρητον παντί, ὃν ἄγγελοι, μετὰ ποιμένων, δοξολογήσουσι.

Καταβασία· Σπλάγχνων Ἰωνᾶν...

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἐορτὴν χαρμόσυνον σὺν τῇ μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἴγιναν, τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἄσμασιν, ἀξιοχρέως συνευφημήσαι, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Ὁ Οἶκος

Σιγησάτωσαν ἤδη σιγησάτωσαν, οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσώστῳ Ζακύνθῳ, τὸν οἰκεῖον προστάτην, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυν θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πόλεων καὶ χωρῶν Ὀρθοδόξων. Ἔνεστι γὰρ καὶ μάλα καλῶς, ὁ σεπτὸς ἐν ἱεράρχαις Διονύσιος, ὁ θαυμαστὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς, καὶ θρέμμα ἀξιέπαινον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζάκυνθος ἡ εὐδαίμων, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύνεσθαι, ἐπὶ τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς λειψάνοις, Γερασίμου τε καὶ Σπυρίδωνος, ἀλλοδαποῖς τυγχάνουσιν· ἀλλ' ἐκείνας μὲν, προσφιλῶς συγκαλεῖται, πρὸς φαιδρὰν πανήγυριν τοῦ ἰδίου αὐτόχθονος· ὥσπερ δὴ καὶ προσφόρως, τὴν ἐν Κυκλάσι προσφωνεῖ Αἴγιναν, σὺν τῇ πανσέπτῳ τῶν Στροφάδων Μονῇ, τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ σκῆνος, εὐτυχῶς θησαυρισάσῃ, τοῦ ἀξίως εὐφημήσαι, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον.

Συναξάριον

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου.

Στίχ. Ἔχει μὲν ἡ γῆ σῶμα Διονυσίου
Νέου, Πόλος δὲ τοῦδε τὴν ψυχὴν φέρει.
Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ θάνεν, Διονύσιος ὁ κλεινός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων καὶ Δανιὴλ τοῦ Προφήτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων, Πατερμουθίου, Κόπρι καὶ Ἀλεξάνδρου, μαρτηρυσάντων ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου. Καὶ μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ ἀειμνήστου Ὁμολογητοῦ Δουναλέ, τοῦ μετονομασθέντος Στεφάνου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰάκχου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἰὺδὴ ζ'. Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ καρποφόρον ὁ Κύριος ἐκπέμπει,
οὐρανόθεν παραδόξως, τῇ τῶν Στροφάδων Μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλούτισε, θαύμασι
παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκρίδων ἡ φθείρουσα, Στροφάδων τῆς Μονῆς τὰ γεννήματα,
εὐχῆ σου δραπετεύει, καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον

Οἱ Μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις περσικοῖς παραγίνονται, ἄνακτα
προσκυνῆσαι, τεχθησόμενον Παρθένω μητρί.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες...

Ἰὺδὴ ὄν φρίπτουσιν Ἄγγελοι.

Ἕμνουντάς σε Ἄγιε, ζεοῦση τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον, παντοίων σαῖς
λιταῖς, βραβεύων τοῖς πᾶσιν, ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν, αἰτήματα
τρισμακάρ.

Λευχείμονας θύτας μὲν, ἐδόκει Δανιήλ, ὀρᾶν παριστάναι σοι, καθ' ὕπαρ
ἐναργῶς· ὄθεν ἀδιστάκτω, ὠμολόγει φθογγῇ, ἅγιόν σε εἶναι, Διονύσιε μάκαρ.

Ὅρᾳ ἐν ὀράματι, σὲ Πάτερ τις γυνή, αὕτη τέξειν φάσκοντα, υἱὸν ὡς εὐλαβῶς,
ῥητήσατο ἦτις, συλλαβοῦσα ταχύ, ἄρσεν τέκνον τίκτει, ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτοκίον

Υἱὸν Μήτηρ ἄνανδρος, ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ Μάγοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν
Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι, ὡς Θεὸν τοῦ παντός, εἰ καὶ βροτωθέντα,
ὀρώσιν ἐν Σπηλαίῳ.

Καταβασία· Θαύματος ὑπερφυοῦς...

Ἦδὴ θ'. Τὴν Ζωοδόχον πηγὴν.

Κλέος Ζακύνθου σοφὴ Διονύσιε, φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἐλλίπτῃς ἀπήμονας, ταῖς
πρὸς τὸν Δεσπότην σου, ἱεραῖς δεήσεσιν, ἐκ πάσης νόσου κακώσεως καὶ
βλάβης· σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σῶ ἀλιεῖς ὑπακούσαντες, πληθὺν ἰχθύων εὐθύς ἐσαγηνεύσαν, καὶ
ὀρώντες ἔφριξαν, πῶς καὶ φύσις ἄλογος, τῷ σῶ ὑπεῖξε κελεύσματι· διόπερ,
δοῦλον Θεοῦ σὲ ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμαυτὸν οἶδα χείρονα· καὶ γὰρ αἰσχρῶς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησα·
ὄθεν μοι τολμήσαντι, ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι Πάτερ καὶ δίδου σαῖς
πρεσβείαις, καλῶς βιώσαι ζωῆς τὸ ὑπόλοιπον.

Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ Πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἢ Παρθένος ἐπείγεται, τοῦ
τεκεῖν ὡς νήπιον, οὔπερ τὴν γενέθλιον, ἡμέραν πάντες εὐξόμεθα προθύμως,
ἀξιωθῆναι ἰδεῖν ἀγνοῖς ὄμμασι.

Καταβασία· Μυστήριον ξένον...

Ἐξαποστειλαριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ Ζάκυνθος καὶ Αἴγινα, καὶ ἡ Στροφάδων ἅπασα, ὀμήγουρις μοναζόντων, ἀξίως
ἀνευφημοῦσι, τὸν θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστήρα τὸν
ἐκλάμποντα, θαυματουργίαις τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένοις.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Ἡ οἰκουμένη χόρευε, ἀκουισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' Ἀγγέλων, καὶ ἀγραυλούντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχθησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλάσε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς Αἴνους Ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου οἱ ἔκγονοι, ἑορτὴν πανίερων ἑορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἄφθαρτον ἄσυλον, εὐσεβείας θησαυρόν, κεκτημένοι πολύτιμον, ἐν πατρῷα γῆ· διὸ ὕμνους προπέμψωμεν Κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ, πλοῦτον πολυόλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερῶτατον· διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι, αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολύδοξε, Διονύσιε· χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατριδῶν, χαῖρε σκέπη Ὁρθοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποιμνιον, ἐπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας θείῳ Πνεύματι· διὸ ποιμένα θεάρεστον, σὲ γνοὺς πιστῶν σύλλογος, πανδημεὶ Αἰγινητῶν, νῦν φαιδρῶς ἑορτάζει σου, τὸ μνημόσυνον, καὶ ἡμῖν ἐπαλληλως συγχορεύει, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν κυρίαν ἐλαμπρυνας, τὴν ἀγάπην ἔργοις σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα, μᾶλλον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλανθρώπως τὰ πρὸς χρείαν, αὐτῷ παρέσχεσ μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐορτὴν χαρμόσυνον, ἑορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ὦ φιλέορτοι, ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελοῦσα, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντος, καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους, τὰς γείτονας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὴν μὲν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς κέκτηται, Σπυρίδωνα αὐχοῦσαν τὸν πολυθαυμαστόν, τὴν δέ, ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς, καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ψάλλοντες εἴπωμεν· Ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός Κύριος, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν

Ὁρθοδόξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανοῦ βασιλείας ἀξίωσον ὡς Φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Βηθλεὲμ ἐτοιμαζου· εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη, τὸ σπήλαιον δεχέσθω· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκιά παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα· διὸ Ἄδὰμ ἀνανεοῦται, σὺν τῇ Εὐᾶ κρίζοντες· ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου αἱ γ' καὶ ζ' Ὁδαί.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει τῇ 13ῃ Νοεμβρίου.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρός· χαίροις Ἐκκλησίας, νέος φωστήρ τρισμάκαρ, Ἀρχιερέων δόξα ὦ Διονύσιε.